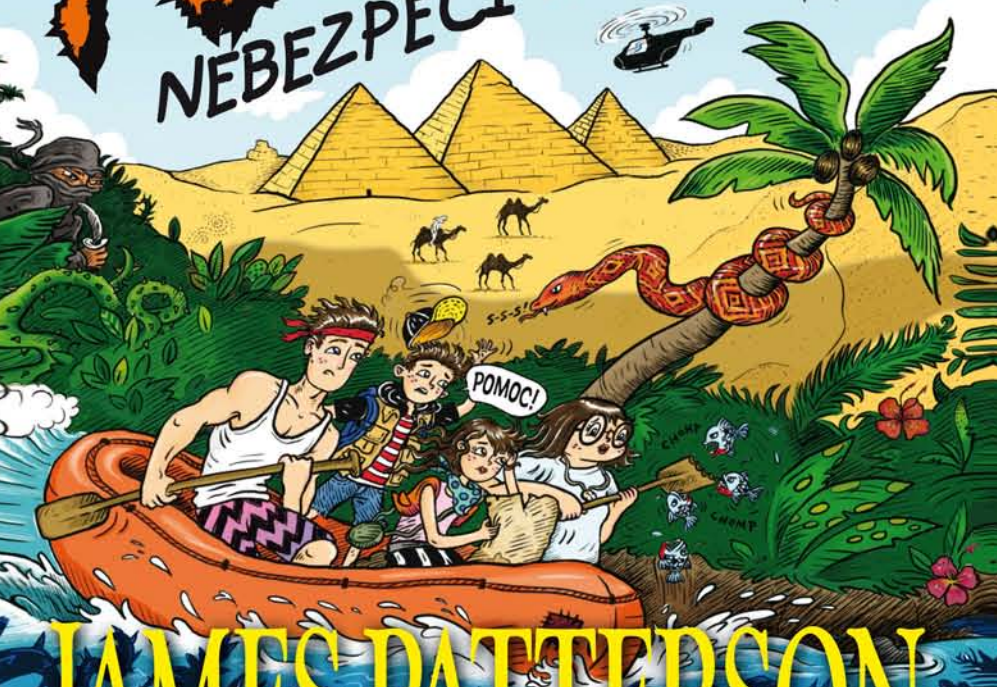

LOVCI POKLADŮ

NĚBEZPEČÍ NA NILU

JAMES PATTERSON

A CHRIS GRABENSTEIN

albatros

ALBATROS

LOVCI POKLADŮ

NEBEZPEČÍ NA NILU

LOVCI POKLADŮ

NEBEZPEČÍ NA NILU

JAMES PATTERSON

A CHRIS GRABENSTEIN

ILUSTRACE

JULIANA NEUFELDOVÁ

ALBATROS

Copyright © 2014 by James Patterson
Illustrations by Juliana Neufeld, 2014
Jacket art©2014 Hachette Book Group, Inc.
Translation © Milan Žáček, 2015
This edition published by arrangement
with Little, Brown and Company,
New York, USA
All rights reserved

Jména osob, jejich charaktery, místo i události jsou smyšlené,
jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať mrtvými nebo žijícími, je pouze náhodná.

ISBN 978-80-00-04144-5

RYCHLÝ VZKAZ OD BICKFORDA KIDDA

Tak za prvé, Bickforde mi neříká nikdo kromě Rebeccy, mojí sestry-dvojčete, ale i ta to říká jen tehdy, když je na mě doopravdy našťvaná.

Za druhé, měli byste vědět, že já, Bick Kidd, vám budu tenhle příběh vyprávět, zatímco moje sestra Beck k němu bude kreslit obrázky.

Jako je třeba ten na další stránce.

(Beck právě řekla, že vás musím upozornit, abyste nevěřili všemu, co píšu. Zvláště pokud se to týká jí. Má na mysli třeba moje jízlivé komentáře k jejím jízlivým komentářům. Dobře. Můžeme konečně přejít k vyprávění?)

Pevně se držte.

Asi to bude docela divoká jízda.

Vždyť víte, s námi je divoká většina jízd.

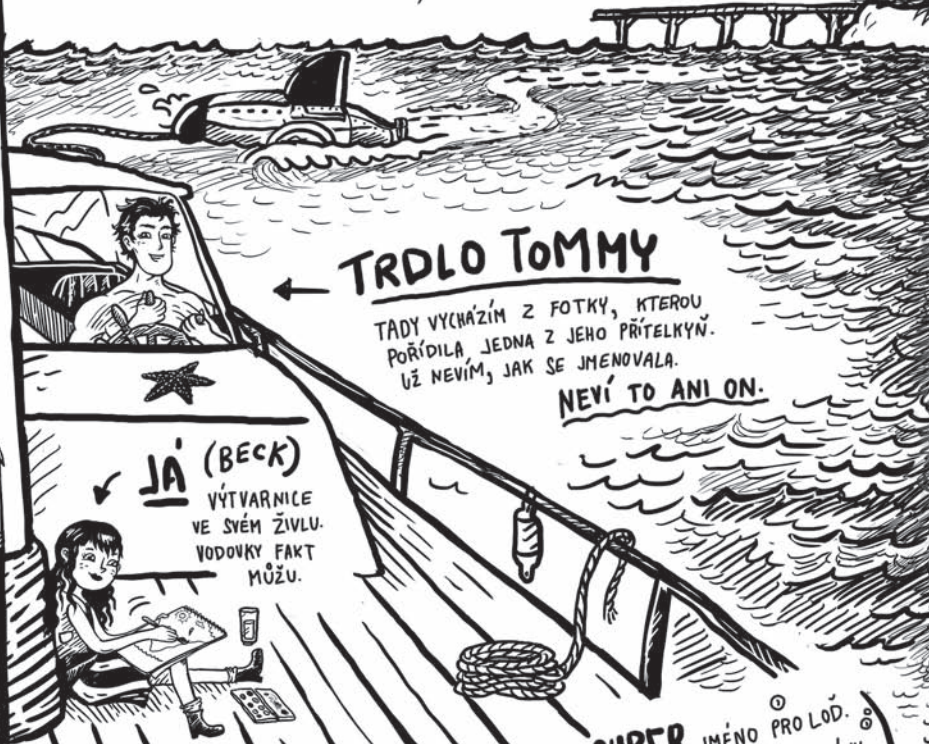
BICK

MŮJ STARŠÍ (O DVĚ MINUTY)
BRÁCHA, OTRAVNÝ JAK
HMYZ. VŠIMNĚTE SI TOHO
OSTRÉHO ŽIHADLA, KTERÉ
MU TRČÍ ZE ZADKU.

STŘELA

MÁ FOTOGRAFICKOU PAMĚŤ.
PAMATUJE SI KAŽDOU FOTKU,
KTEROU KOY VIDĚLA.

ZTRA

TRDLO TOMMY

TADY VYCHÁZÍM Z FOTKY, KTEROU
POŘÍDILA JEDNA Z JEHO PŘÍTELKYN.
UŽ NEVÍM, JAK SE JMEHOVALA.

NEVÍ TO ANI ON.

JÁ (BECK)

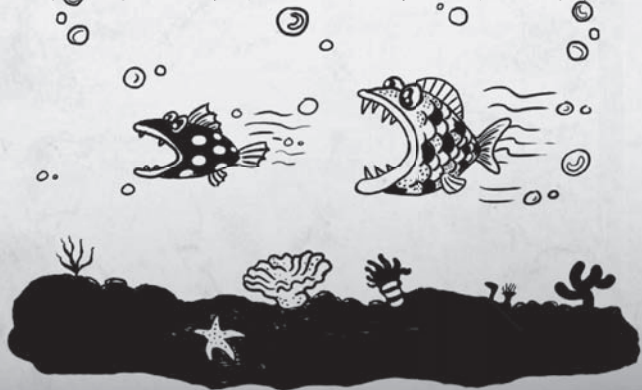
VÝTVARNICE
VE SVÉM ŽIVLU.
VODOVKY FAKT
MŮŽU.

CENA

SUPER JMÉNO PRO LÓD.
NEZTRATILA BY SE MEZI JMÉNY
JÁKO „ZATRACENA“, „POTOPENÁ“
A „ZTROSKOTANA“.

PROLOG

JAK
HLUBOKO
JSME KLESLI

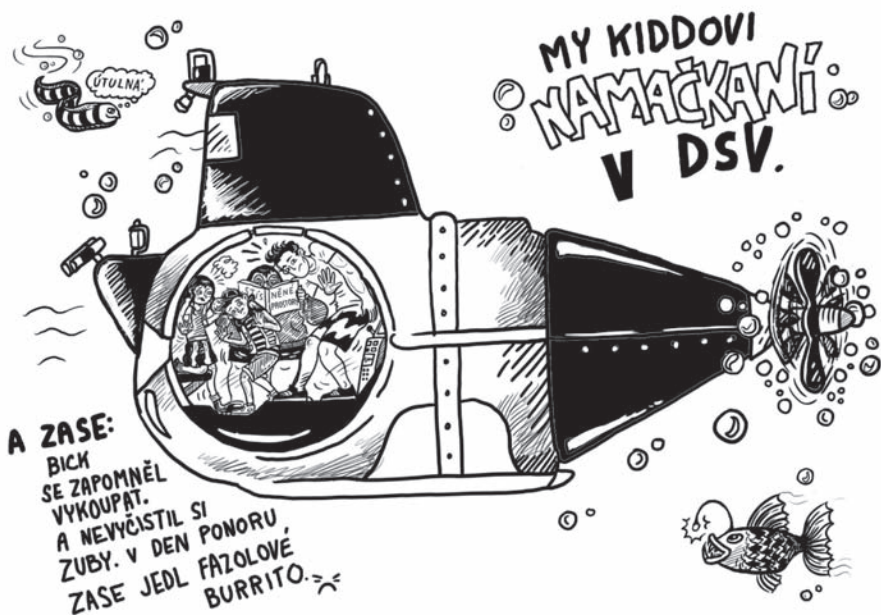
KAPITOLA 1

Celý život jsme my, Kiddovic děti, prožili na moři. Pak, jednoho dne, jsme málem našli smrt pod jeho hladinou.

Všichni čtyři jsme byli namačkaní v dvoumístné miniponorce – která nese u amerického námořnictva označení hloubková ponorka DSV –, jinak také v našem nejnovějším kousku toho nejmodernějšího vybavení pro hledání pokladů. Koupili jsme ji v aukci za půl milionu dolarů, které jsme dostali jako odměnu po našem posledním dobrodružství.

Moje starší sestra Střela byla přesvědčena, že ponorku potřebujeme, aby nám pomohla při hle-

dání dvou nejdůležitějších pokladů na světě: našich neznámých rodičů.

Víte, Střela se nepotápí, protože když se naposledy nasoukala do neoprenového potápěčského obleku, jakýsi podlý dědek na jedné jachtě řekl, že vypadá jak „velryba zabalená ve smršťovací fólii“. Tuhle nenápadnou poznámku by si příště určitě odpustil, protože když se jel znova povozit ve své nóbl jachtice, z rybí hlavy, kterou měl schovanou

pod povlečením, se vylínl puch, jaký snad v životě necítil. Se Střelou si není radno zahrávat.

Pokud jde o Střelu, potřebovali jsme však její fotografickou paměť, protože jsme se chtěli vrátit ke dvěma potopeným španělským galeonám u floridského pobřeží, kterým náš táta, dr. Thomas Kidd, světoznámý lovec pokladů, dal přezdívku Dvojčata. A právě kvůli tomu jsme teď byli v naší miniponorce namačkaní jako sardinky.

Máma s tátou s námi bohužel nebyli.

Nákladové prostory obou lodí byly napěchované poklady, tolika poklady, že by se díky nim dal financovat provoz naší obchodní společnosti Rodina Kiddova – Lovci pokladů, a to tak dlouho, dokud nepřijdeme na způsob, jak bychom mohli pomoci našim, kteří vedle toho, že patří k těm nejlepším lovcům pokladů na světě, jsou až po uši namočení v nebezpečných podnicích agentury CIA.

Takže nalézt tyhle lodě bylo přímo šíleně důležité.

Jenže mapku, podle níž jsme se k Dvojčatům dostali poprvé, ztratil náš milý Tommy. Tedy, po-

užil ji jako ubrousek na mastný kousek pizzy, který pak zmuchlal a zahodil do plechového sudu. Plechového sudu, v němž si pak společně s jednou ze svých mnoha přítelkyň udělal na pláži táborák.

Takže s mapkou byl v podstatě amen.

„Tahle ponorka je úžasná!“ vyhrkl Tommy, kterému je sedmnáct a je pro nás tím, co se asi nejvíc blíží dospělému dohledu. „Všichni čtyři se díky ní můžeme zanořit jako rodina a nesmočíme si přitom ani vlasek.“

„A ani se nenadechneme,“ utrousila Beck, přimáčkнутá k okénku.

„Nastav směr na dvě stě šedesát tři stupňů, Tommy,“ řekla Střela, která nás popaměti navigovala. „Tu potopenou loď budeme mít přímo před nosem.“

„Rozkaz,“ uposlechl Tommy.

Ale když popostrčil řídicí páku dopředu, loď nijak nezareagovala.

Dál jsme se snášeli dolů.

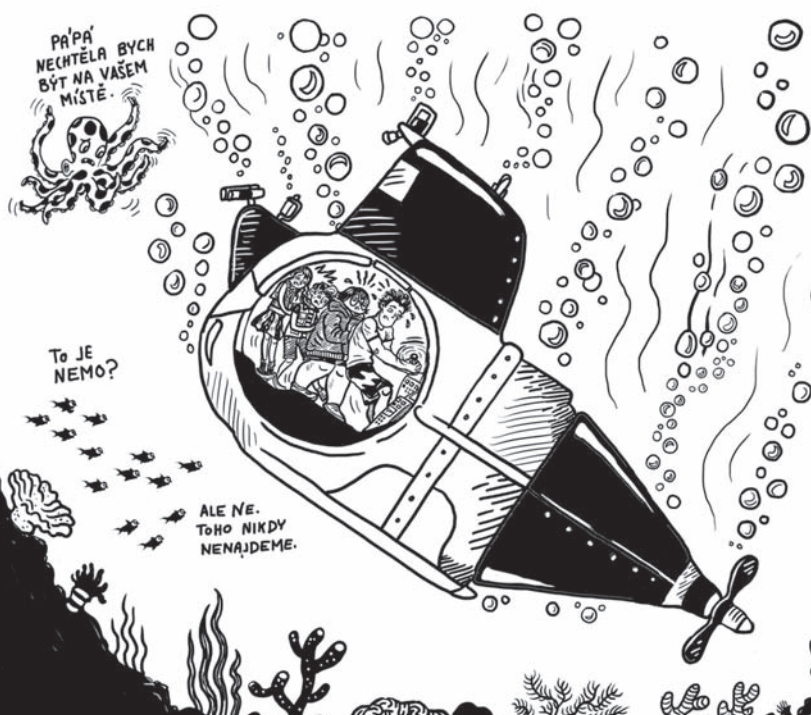
Klesali jsme stále níž.

„Poslyšte, jak daleko může tohle plavidlo klesnout, než mu rupne těsnění?“ zeptal jsem se.

„Čtyři tisíce pět set metrů,“ odpověděla Střela. „To je jinak čtrnáct tisíc sedm set šedesát čtyři stop pro ty z vás, kteří už zapomněli převody na tradiční americké míry.“

„Možná bychom se měli vrátit na *Ztracenou*,“ navrhla Beck. „A tam si, ehm, třeba přečíst návod k použití téhle ponorky.“

„Jo,“ opáčil Tommy. „To není vůbec špatný nápad. Připravte se k výstupu na hladinu. Zabezpečte ventilaci. Uzavřete průduchy v pažení.“

Jo. Tommy zněl jako opravdový, nefalšovaný kapitán ponorky.

Škoda, že jsme ale dál klesali.

„Nefunguje nám řízení,“ prohlásil nakonec, když se nic neuzavřelo a nezabezpečilo.

„Takže když to vezmeme do důsledku,“ řekl jsem, „nezbývá nám než klesat pořád níž? Až na samé dno moře?“

Tommy přikývl. „Když to vezmeme do důsledku.“

V tu ránu nám vysadily motory.

„Ztratili jsme tah,“ hlásila Střela věčně. „Jestli máte nějakou oblíbenou modlitbu, je vhodná chvíle si ji začít přeříkávat.“

Pamatujete, jak Tommy říkal, že díky ponorce se můžeme zanořit jako rodina?

Teď to vypadalo, že bychom díky ní mohli jako rodina i snadno umřít!

KAPITOLA 2

Nepřestávali jsme se snášet dolů. „Na shledanou, krutý světe,“ povzdechla si Střela, o níž se tak nějak ví, že ze rtů vypustí všechno, co má na mysli, jen co se jí tam něco objeví. „Pověz Neptunovi, aby nám zapíchl do zadku ten svůj trojzubec, protože jsme vyřízení. Nezbyvá nám, než začít ronit slzy... jenže to já, samozřejmě, udělat odmítám.“

„Hej, počkat,“ ozval se Tommy. „Jsme přece Kiddovi, ne? Pro takováhle nebezpečná dobrodružství žijeme. Adrenalinové průzkumy jsou lepidlo, co nás drží pohromadě. Jasně, někdy padáme na dno, ale vždycky se vzchopíme. A nikdy, nikdy neprohráváme!“

Ano, můj starší brácha ze sebe dělal neochvějný maják. Ale spíš mu na něj šplouchalo.

Vždyť jsme čelili pěkně hluboké krizi – hluboké tak, že sahala skoro na samé dno oceánu.

„Víš, Tommy,“ řekla Beck, „docela mi připomínáš tátu. Když takhle zatínáš zuby. Je to roztomilé.“

Tommy jí věnoval svůj typický úsměv s bonusem v podobě drolíčků. „Díky, Beck.“

„Je to taky docela tragédie,“ dodala Střela. „Zvlášť s ohledem na načasování. Jelikož nám ale pořád zbývá kyslík na několik hodin, máme spoustu času, abychom se zamysleli nad blížící se smrtí a věnovali vzpomínku věcem, které nám budou nejméně chybět. Já to mám tak padesát na padesát: sušenky s čokoládovou polevou, nebo koblížky?“

„No, fakt těžká volba, Střelo,“ řekla Beck. „Osobně se ale musím přiklonit k těm sušenkám.“

„A co naši?“ připomněl jsem. „Ti nám přece budou chybět.“

Mámu nám unesli piráti na Kypru. Táta byl ne-zvěstný ode dne, kdy jsme nedaleko pobřeží Kaj-

manských ostrovů svedli bitvu s děsivou tropickou bouří. S pomocí strýce Timothyho jsem poslal falešný email od „táty“ adresovaný „jeho dětem“, ten však všechny nepřesvědčil, že je stále naživu.

Střela zařala čelist. „Táta už je po smrti, Bicku. Musíš to přijmout jako fakt a jít dál.“

„Kam dál má teď jako jít?“ nadhodila Beck. „Jsme tady naňahňaní jak pokémoni v pokéballu!“

„Střela má pravdu,“ povzdechl si Tommy. „Táta nás čeká na dně mořském, v truhle Davyho Jonese.“

„A to má být zas kdo, ten Davy s truhlou?“ zeptala se Beck. „Nějaký neúspěšný potápěč?“

„Hele,“ vykřikl jsem a nejspíš spotřeboval víc kyslíku, než jsem měl. „Táta není mrtvý! To, že zmizel z paluby *Ztracené* uprostřed hurikánu, ještě vůbec nic neznamena.“

Střela na mě upřela oči. „Jen to, že je mrtvý.“

Svésila ramena a potom dokázala, že není vždycky tak chladná, jak předstírá: v zoufalství se zhroutila na podlahu.

Žuchla sebou tvrdě, že se otrásla celá ponorka.

A začala ještě rychleji klesat ke dnu.

Tak jo, už vám nejspíš došlo, že jsme na mořském dně neumřeli. Jsme teprve u prologu. Vypravěči v prologu nikdy neumírají.

(Ale Beck říká, že by se vůbec nic nestalo. Převzala by po mně štafetu. Fakt díky, ségra.)

Takže jak jsme přežili?

Když jsme dosedli na mořské dno, vypadalo to, jako by někdo kopl do prodejního automatu, který vám nevydá, co má.

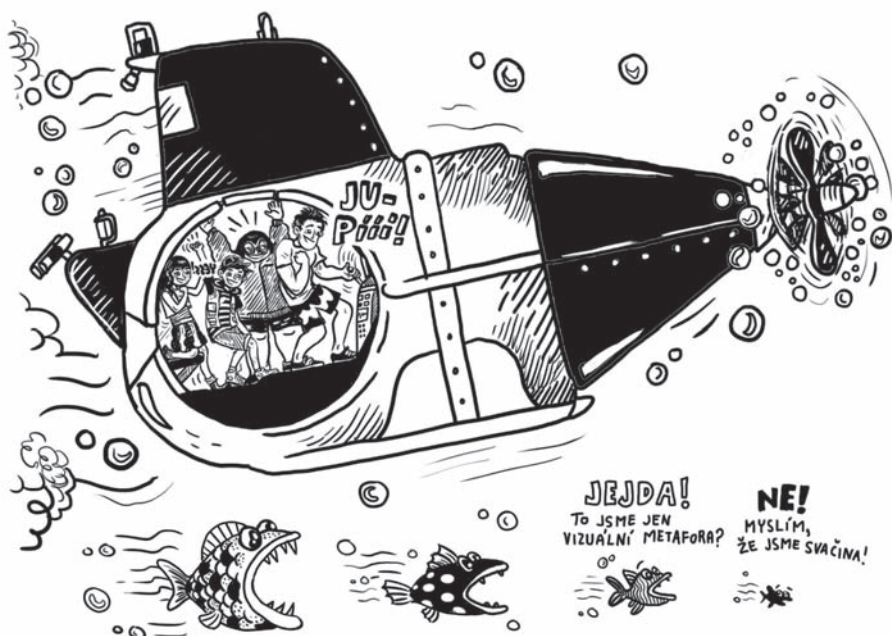
Na řídicím pultu se najednou rozblíkala všechna světýlka. Slepé, hluché, mlčenlivé motory se opět probudily k životu.

„Výborně. Přistáli jsme tak tvrdě, že se nahodily všechny systémy,“ vysvětlovala Střela.

Tommy zatáhl za řídicí páku a zamířili jsme vzhůru k hladině.

„Co kdybychom se pro poklad vrátili postaru?“ nadhodil jsem. „Hodíme se do neoprenu a zanoříme se.“

„Bezva,“ řekla Beck. „Určitě to bude lepší než trčet v téhle pohupující se bečce a dýchat tvůj kryší dech!“

Všichni jsme se zasmáli.

Myslím, že šťastnější jsme se necítili od posledních Vánoc, které jsme ještě s rodiči strávili na Pago Pago.

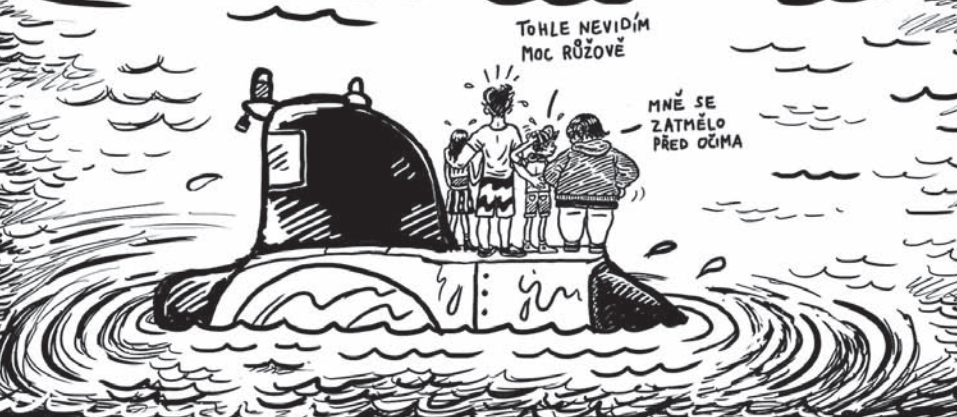
Aspoň do okamžiku, kdy jsme ze zpěněných vln vyklouzli na hladinu.

Protože tam na nás čekala jedna hodně velká a hodně děsivá ponorka.

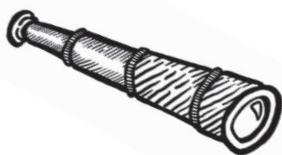

TOHLE NEVIDÍM
MOC RŮŽOVĚ

MŇĚ SE
ZATMĚLO
PŘED OČMA

KAPITOLA 3

Byla to ponorka Nathana Colliera. Toho Nathana Colliera, který byl úhlavním nepřítelem našich rodičů: toho usmívajícího se slizouna s vlastním televizním pořadem na kanálu Podvodní podivín. Tenhle hnusák se neustále snažil sebrat našim slávu a připisoval si zásluhy za jejich objevy, ačkoliv to byl ve skutečnosti ten nejhorší lovec pokladů, jaký se kdy plavil po sedmém moří (on sám si myslel, že je jich jenom pět).

„Ahój, Kiddovi!“ křikl Collier přes megafon z paluby své ponorky, kde stál po zuby obklopený ozbrojenými gorilami.

Collier je srovnatelně vysoký jako já, třebaže technicky vzato je to dospělý chlap. Byl vyfiknutý

ve svém oficiálním průzkumnickém oděvu: khaki kalhotách, khaki košili a vyšisovaném koženém bomberu. Vlasy měl pečlivě načesané, nad levým obočím mu visela ulíznutá kudrlinka. Jeho falešný úsměv byl falešnější než ta nejfalešnější svíčková.

„Mládeži, že neuvěříte, co jsem zrovna objevil pod hladinou? Dvě španělské galeony z Córdoby Ztracené flotily z roku 1605. Údaje ze sonaru potvrzují, že obě ty kocábky jsou *napěchované* poklady!“

Dvojčata.

To, čemu táta říkal náš „Tajný univerzitní fond“.

„Ty vraky jsou naše!“ zahulákal Tommy.

„Ano, vážně? Vyplnili jste vy nebo vaši rodiče všechny dokumenty potřebné k ospravedlnění vašeho nároku?“

Tommy si začal mumlat: „Ne. Byla to naše *tajná* rezervní skrýš... Na tajemství člověk žádné dokumenty nepotřebuje...“

„Vážně?“ zopakoval Collier. „Protože já to právě udělal!“ Zamával ve vzduchu listem papíru. „Pomohla mi s tím Gina.“

„Zdravíčko, Tommy!“

Z průlezu do ponorky se vysoukala zrzka v puntíkových bikinách. Samozřejmě jedna z řady Tommyho bývalých přítelkyň.

„Za to, že jsem vás pomohla vystopovat, mi Nathan daruje několik smaragdů španělské královny,“ rozplývala se Gina. „Takže díky moc, Tommy, žes mi dal na sebe mobil!“

„Víš, Thomasi,“ dobíral si ho Collier, „občas by sis měl vážně vypnout tu GPS ve svém chytrém telefonu. Zvlášť pokud nechceš, aby všechny tvoje zhrzené přítelkyně věděly, kde tě můžou zrovna najít.“

Tommy se na nás smutně zadíval. „Omlouvám se vám.“

„To nic,“ řekl jsem. „Ať si Collier to zlato vezme.“

„Jo,“ přidala se Beck. „Ať si vezme i všechny ty šperky.“

„A ty náboženské artefakty nevyčísitelné ceny,“ přisadila si Střela.

„Nemluvě o všem tom stříbru,“ ozvala se ještě Beck. „Stříbro je skoro stejně tak dobré jako zlato...“

„Nezáleží na tom,“ řekl jsem. „Jsme Kiddovi! Nic nemá větší cenu!“

„Mimochodem,“ poznamenala Střela, „úhrnná peněžní hodnota všech minerálů v našich tělech je čtyři dolary a padesát centů. Za každého z nás.“

„No,“ ze všech sil jsem se snažil nepropadat panice, „pořád tvrdím, že naše rodina má větší hodnotu než zlato. Pokud o ten poklad přijdeme, pořád budeme mít jeden druhého!“

„A teď,“ oznámil Collier, „vás všechny čtyři

musím požádat, abyste si vlezli zpátky do té vaší maličké hračky, abych ji mohl torpédovat a celému světu sdělit, jak vás to vaše lehkomyšlné hraní na lovce pokladů předčasně stálo život.“

Tak jo. Možná jsme jeden druhého mít už dlouho neměli.

Beck zařala ruku a máchla směrem ke Collierovi pěstí. „Za tohle zaplatíš, ty... ty... ty...“

Přispěchal jsem jí na pomoc. „Ty jeden odpor-
ný odsávači šlemů z plesnivých vraků!“

„Hmmm, to se ti povedlo, Bicku.“

„Díky. Ty seš na obrázky, já zas na slova.“

„Zapomeňte na lod!“ zařval na nás Collier. „Vy protivné pijavice, už dlouho mi pijete krev a hýbete žlučí.“

Otočil se ke svým vojákům, aby jim dal povel k palbě.

Ale zaváhal, protože se na obzoru nenápadně objevila skupina motorových člunů.

„Odložte zbraně!“ poručil jim hlas nesoucí se z megafonu na prvním člunu. „Jste obklíčen, Colliere!“

Byl to náš něco-jako-strýc Timothy, zvláštní a záhadný superšpion, který údajně řídil přísně tajné agentské mise našich rodičů a vždycky přesně věděl, kdy a kde se má objevit.

Byli jsme zachráněni!

I když... *opravdu?*

ODLOŽTE ZBRANĚ! TADY CIA!

ALE JSME SUPERTAJNÍ ŠPIONI, TAKŽE ZAPOMĚŇTE, ŽE JSEM NĚCO TAKOVĚHO ŘÍKAL!!!

ČÁST PRVNÍ

HON NA NÁS
DALŠÍ HON
ZA POKLADEM

KAPITOLA 1

Ačkoliv falešný strýc Timothy ve skutečnosti není člen naší rodiny, zkuste uhodnout, kam nás dovlekl.

Před soud zabývající se sociálně právní ochranou dětí. V New Yorku.

„Vaše ctihodnosti,“ prohlásil strýc Timothy, který si sundal svoje zrcadlovky jen proto, že mu to poručil člen justiční stráže, „dovolte, abych předložil důkazy A, B, C a D.“ Strýc Timothy vystupoval jako právní zástupce. Řekl bych, že nejspíš proto, že když v hierarchii CIA vystoupáte dostatečně vysoko, nechají vás dělat všechno, co chcete.

Podal soudci čtyři velmi úředně vyhlízející písemnosti.

„Jak vidíte na těchto přísězných prohlášeních, zesnulý doktor Thomas Kidd mne pro případ svého předčasného úmrtí ustanovil zákonným opatrovníkem svých čtyř dětí.“

Postavil jsem se. „Námitka, vaše ctihodnosti!“

„Ty jsi kdo?“

„Bickford Kidd. Náš otec není zesnulý!“

Soudce udeřil kladívkem. „Posaď se!“

Uposlechl jsem.

Soudce listoval opatrovnickými listinami, pak se zadíval přes okraj brýlí, které si nasadil na čtení. „Kde máte matku?“

„Byla unesena, vaše ctihodnosti,“ řekl strýc Timothy. „S jejími únosci na Kypru právě probíhají jednání na té nejvyšší úrovni. Nicméně se zdá, že její dny jsou sečteny.“

„Co prosím?“

„Jednání se nikam neposouvají. Paní Kiddová může přijít o život. Už brzy.“

Když to falešný strýc Timothy pronesl, všichni

čtyři jsme zalapali po dechu – dokonce i Střela, kterou na veřejné projevy emocí příliš neužije.

Byla to ta nejhorší zpráva, jakou jsme za posledních několik týdnů slyšeli. Možná dokonce za celý náš život.

Máma už měla být propuštěna. Našli jsme řeckou urnu, kterou únosci požadovali jako výkupné. Byla odeslána na Kypr. Udělali jsme všechno, co jsme udělat měli, a ti padouši pořád nehodlali mámu propustit?

„Vaše ctihodnosti,“ pokračoval Timothy, který si hrál na našeho strýce, „tímto žádám soud, aby mi svěřil do výhradního opatrovnictví veškeré jmění rodiny Kiddovy, abych měl možnost spravovat jejich různé bankovní a investiční účty, několikero bezpečnostních schránek, které mají porůznu roztroušené po newyorských bankách a samozřejmě i rodinnou plachetnici nesoucí jméno *Ztracená*.“

„Za takových mimořádných okolností–“ začal soudce.

„Ještě vteřinku, vaše soudcovitosti!“ přerušila ho Beck. „Přece nepředáte náš majetek někomu

jen proto, že se dostaví k soudu s několika hlavičkovými papíry! To není fér!“

„No právě,“ přidal jsem se. „Navíc táta není mrtvý! Jenom ho při obrovské bouřce spláchla vlna z paluby!“

„Vaše ctihodnosti, Bickford a Rebecca vám právě poskytlí další důkaz o tom, že děti pana a paní Kiddových jsou právě ještě děti. Podle listin podepsaných jejich zesnulým otcem představuje moje žádost z právního hlediska jediný možný postup.“

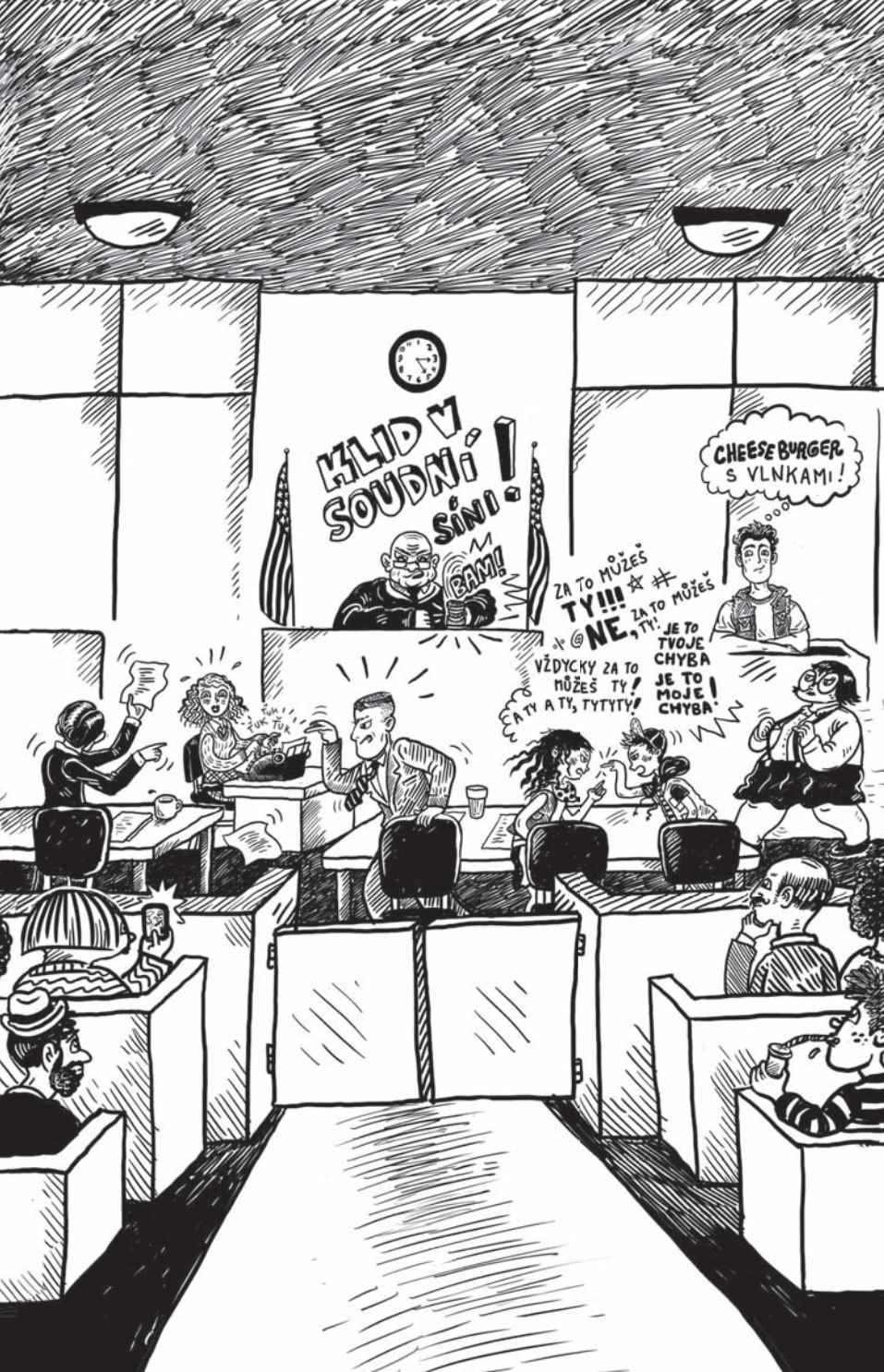
„Nemohu s vámi nesouhlasit,“ opáčil soudce, který se tvářil, jako by se právě probudil ze snění. „Po pečlivém posouzení dostupných důkazů rozhoduji, že je vaší žádosti vyhověno.“

„*Pečlivém?!?*“ zaryčela Střela dotčeně.

„Definujte slovo *pečlivém!*“ zaječela Beck a vyskočila ze židle.

„Ale... ale...“ koktal jsem já. Tommy a já jsme byli stále v šoku. Tenhle pán se s námi nemazlil.

Soudce nám nevěnoval pozornost a opět udeřil kladívkem. „Tímto panu Timothy Quinnovi předávám správu nad jměním rodiny Kiddovy.“

KLID V SOUDNÍ SÍNĚ!

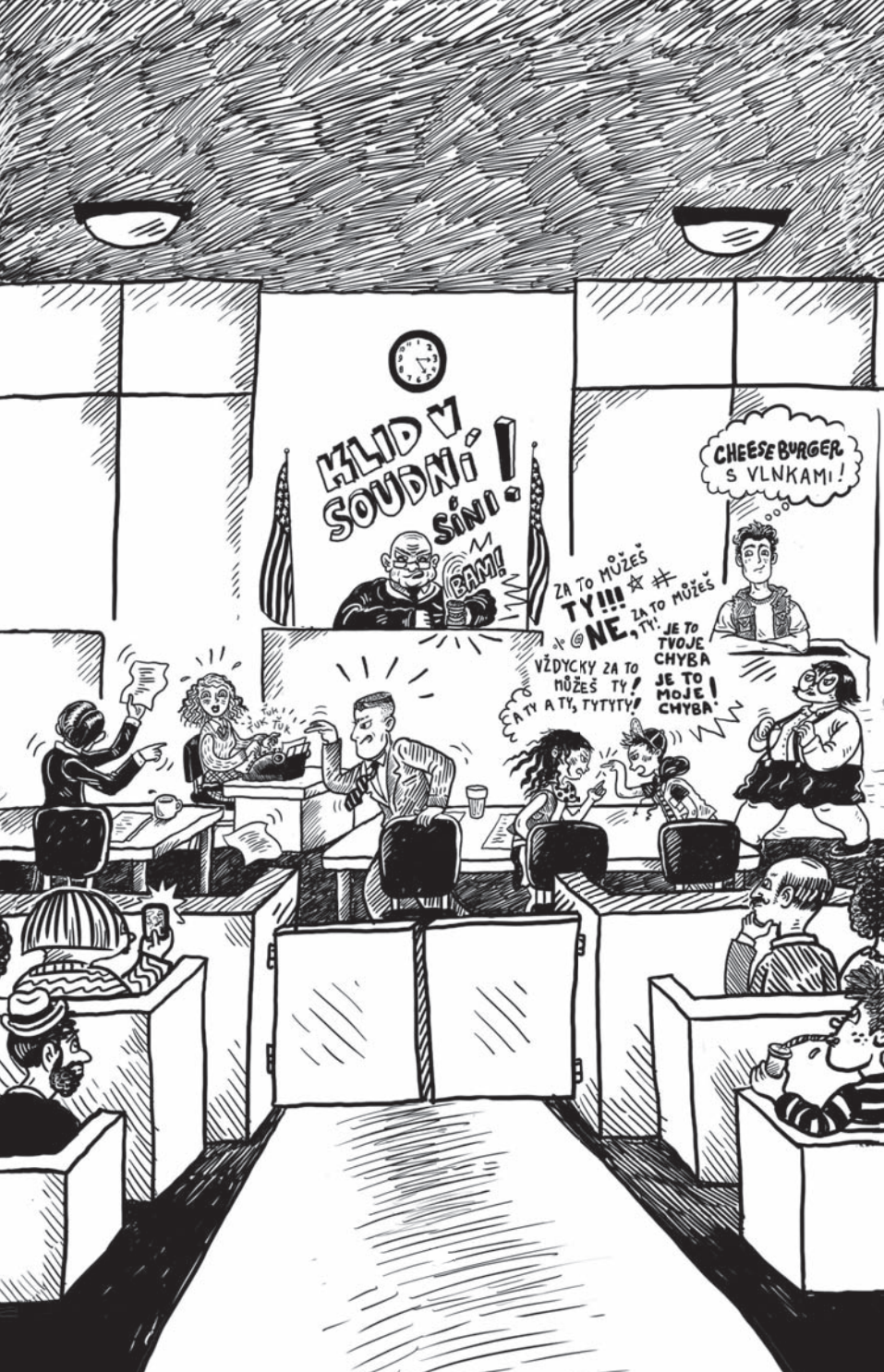
BAM!

CHEESEBURGER S VLNKAMI!

ZA TO MŮŽES TY!!!
NE, TY!

VŽDYCKY ZA TO MŮŽES TY!
A TY, TYTYTY!

JE TO TVOJE CHYBA
JE TO MOJE CHYBA!

Všichni jsme začali jeden přes druhého vznášet námitky.

„*Ticho!!!*“ křičeli všichni dospělí v nastalém zmatku a my jsme, kdovíproč, všichni ztichli, jako bychom byli kdovíjak způsobně vychované děti.

Soudce se otočil na strýce Timothyho, aby se ho zeptal: „A co děti? Budou bydlet s vámi?“

„Ne, vaše ctihodnosti. Ač bych tomu byl velice rád–“ strýc Timothy nebyl sedmilhář, on byl přímo *osmilhář* – „myslím, že bude nejlepší, když splním nejúspěšnější přání jejich otce a nechám všechny čtyři děti zapsat na prestižní newyorskou soukromou školu Chumley, stejnou školu, kde byl kdysi jako žák veden i sám doktor Thomas Kidd.“

Moment. Škola?

My v životě do školy nechodili.

Bože, co nás ještě čeká?

KAPITOLA 2

Celý život mě, Beck, Tommyho a Střelu rodiče
učili doma, na *Ztracené*.

A i když teď byli oba už nějakou dobu neotřesitelně nezvěstní, my čtyři jsme stále bez výhrady respektovali a dodržovali jejich systém každodenní tříhodinové domácí výuky.

Kdybychom měli skončit v opravdové škole – škole s lavicemi, interaktivními bílými tabulemi a stravováním v jídelně –, považovali bychom to za krutý a výjimečný trest.

Jenže soudce to tak nevnímal.

„Dovolte mi, abych zde ještě oficiálně prohlásil, že mne děsí úsilí těchto dětí vzít život do vlast-

ních rukou, aniž by nad nimi vykonávala dohled jakákoliv dospělá osoba. Děti se nejsou schopny chovat zodpovědně. Proto tímto Timothy Quinnovi přiznávám plnou kontrolu nad jejich finančními záležitostmi.“

V tu ránu Střela vstala a přistoupila k soudci. Byla vzteky bez sebe.

„Smí dítě odsouzené na smrt promluvit před popravou?“ otázala se ho.

„A ty jsi kterápak?“ zeptal se jí soudce.

„To je Stephanie,“ odpověděl falešný strýc Timothy.

Když ji strýc Timothy takhle urazil, potemněly jí oči a začaly jí z nich sršet blesky. Ano. Právě proto rodiče Stephanii občas říkali „Neřízená Střela“.

„Soudu se to možná líbí, pane, ale vy nejste hoden být soudcem jiných lidí. Nemáte ani špetky soucitu a vlastně mi ani nepřipadáte nějak zvlášť chytrý. To je z mé strany všechno.“

Střela se posadila.

Soudce opět udeřil kladívkem.

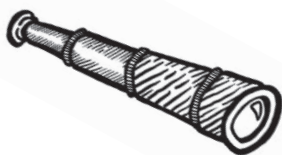
„Vy potřebujete dostat za vyučenou, mladá dámo,“ prohlásil. „I vy všichni ostatní! Za tímto účelem bude plachetnice rodiny Kiddovy, známá pod jménem *Ztracená*, i se vším svým obsahem prodána v dražbě, v co nejbližším termínu, přičemž veškerý výnos z prodeje poputuje na uhrazení školného, učebnic, ubytování a stravného těchto čtyř čerstvých studentů soukromé školy Chumley.“

A bylo to.

Měli jsme jít do školy. *Ztracená* měla připadnout tomu, kdo za ni nabídne nejvíc.

Spravedlnost toho dne nebyla pouze slepá. Ona byla i naprosto nefér.

KAPITOLA 3

V sobotu ráno jsme zamířili do přístavu, abychom se rozloučili s jediným domovem, jaký jsme kdy poznali.

Se Ztracenou.

S lodí, na které jsme obepluli svět. Dvakrát. S lodí, která tvořila nedílnou součást těch nejúžasnějších dobrodružství naší rodiny.

Pohled na supy, jak se vrhají na její paluby a zbavují ji všeho, co na ní bylo – včetně věcí ukrytých v několika vychytaných tajných přihrádkách, které táta vybudoval ve stěžních, trupu a na hlavní palubě –, už byl na nás moc. S Beck jsme se pustili do hádky, které naši rodiče označovali jako Tirády našich dvojčat.

VÝPRODEJ

KUP
MĚ!

NEODMÍTAME
ŽÁDNÉ ROZUMNÉ NABÍDKY!

ANI TY NEROZUMNÉ!

STAROŽITNOSTI!
POKLADY!
ARTEFAKTY!
PODIVNÉ
SEREPETIČKY!

CHALUHY
ZDARMA
KE KAŽDÉMU
NÁKUPU

VŠECHNO
MUSÍ PRYČ!

ACHJO...

TO JE MOJE!
NE? TO JE MOJE!!!

ČISTKA NA
PLACHETNICI!

000H!!

Když máma s tátou náš vřeštivý výstup označili za „tirádu“ poprvé, samozřejmě jsem netušil, co to slovo znamená. Máma (která nás při domácí výuce učila i jazykovědu a gramatiku) mě ho proto nechala vyhledat ve slovníku: „Tiráda: dlouhý, vztekly slovní výlev plný kritiky nebo výčitek.“

V podstatě se v ní hodně křičí a nadává (nadávky, které vymýšlím já, jsou o mnoho lepší než ty Beckiny). Ale naše Tirády nejsou nikdy zvlášť „dlouhé“. Ve skutečnosti obvykle trvají nějakých šedesát vteřin, a pak končíme. Přirovnal bych je k závěrečné fázi nějakého obrovského ohňostroje. Spousta výbuchů, všemi směry létají jiskry a pak za chvíli – *prásk!* – a je po všem. Po třeskuté podívané zbude jen pár obláčků kouře a obloha plná hvězd.

Tiráda č. 442 začala v okamžiku, kdy jsem utrousil, že sledovat kobyly, jak očesávají *Ztracenou*, je to nejhorší, co se nám mohlo stát.

„To myslíš vážně?“ zeptala se Beck. „A co noc, kdy umřel táta?“

„On neumřel.“

„Ale umřel.“

„Ne, neumřel.“

„Hele, poslyš, Bickforde, pokud je táta naživu, proč nám neposlal nějaký vzkaz?“

„Ale vždyť nám ho poslal, Rebecca! Nevzpomínáš si?“

„Ahá, ty myslíš ten pseudoemail, co jsi nám poslal v Severní Karolíně?“

„Ten poslal táta.“

„Ne, Bickforde, ten jsi poslal ty.“

„To říká kdo?“

„Já, ty osle!“

(Už chápete, jak jsem to myslel s tím Beckiným nadáním na neotřelé nadávky?)

„No a co, že jsem to podle tebe psal já?“ odsekl jsem. „Vždyť seš jenom krekra, kreténská kreslířka!“

„Jsem taky tvoje sestra a dvojče k tomu, Bickforde. To znamená, že je mezi námi dokonalé propojení. Takže poznám, když jenom pomyslíš

na to, že bys udělal nějakou takovou křivárnu.“

„Vážně? Poznáš to?“

„Na to vem jed.“

„Super. Takže tys poznala, že jsem napsal ten email?“

„Napsals ho?“

„Cože? Jo.“

„Bingo! Já to věděla!“

„Ale předtím jsi to nevěděla?“

„Ne.“

„Tohle od tebe bylo pěkně záludný, Beck.“

„No a? Tys nevěděl, že tě chci obelstít?“

„Ani ne.“

„No, já taky ne. Myslím, že to propojení mezi námi nakonec není tak dokonalé, jak jsem myslela.“

„Jo, to asi není.“

A pak byl konec.

A tak se Beck dozvěděla, že „email od táty“ byl můj výmysl a že nemám jediný důkaz, že je pořád naživu.

Dokud tedy jeden z těch supů, kteří se sesypali na naši loď, nevytrhl na příďové palubě pár prken.

KAPITOLA 4

„Cos tam našel, Rizzo?“ zeptal se společník
Clodního supa.

„Další z těch tajnech skrejší.“

„Něco, co by stálo za to?“

„Ani ne. Byl v ní jenom debilní žlutej gumovej
pršiplášť, jakej nosí rybáři nebo harpunáři.“

„To patří mému tátovi!“ zakřičel jsem. Pak
jsem popadl lano a jako pirát jsem se zhoupł na
Ztracenou. „Měl ji na sobě tu noc, co nás zasáhla
ta bouře! Tohle není na prodej.“

Ošuntělý chlapík jménem Rizzo pokýval hla-
vou, jako by mi rozuměl. „Má citovou hodnotu,
co?“

„Jo.“

A ten žlutý plášť mi podal.

„Ten dobře opatruj, kluku. Třeba budeš jednou dost velkéj na to, abys v něm moh sám chodit.“

„Díky.“ Pevně jsem plášť zmuchlal a přitiskl si ho k hrudi.

Přesně tuhle věc měl na sobě táta té noci, kdy na nás udeřila ta smršť a *Ztracenou* málem utopily vlny velké jako přelévající se hory.

Takže jsem se musel sám sebe zeptat: *Proč si ji sundal a ukryl ji do skryše, o které nikdo z nás neměl tušení?*

Musel nám tím chtít něco vzkázat!

Třeba ho vlny přes palubu vůbec nesmetly! Třeba ho z paluby naší lodi opravdu zachránil virtulník CIA, jak jsem psal v tom smyšleném emailu, k jehož autorství jsem se musel právě přiznat Beck.

Začal jsem prohledávat pogumované kapsy a doufal, že v nich najdu nějaký narychlo načmáraný vzkaz.

Nic.

Převrátil jsem je naruby.

Nic. Jen štítek na límci s textem: PLAVCI LETCI ČÍNSKÁ MÓDA.

Pršiplášť byl tak starý, že se několik písmen na nášivce setřelo a prakticky nebylo vidět.

Ale to bylo všechno. S pršipláštěm se nepojilo žádné sdělení kromě toho, co bylo nasnadě: Pokud si té noci, během té strašné bouře, táta našel čas uklidit plášť na bezpečné místo, musel vědět, že se vrátí, aby ho dál nosil.

Poprvé za dlouhou dobu jsem se usmál.

Protože tenhle pršiplášť byl první hmatatelný důkaz, že je táta stále naživu!

KAPITOLA 5

Vystavila ztráta *Ztracené* Kiddovým stopku?
Děláte si legraci?!?

My se porážce smějeme do tváře. *Cha, cha, cha!*

Ale někdy se porážka vysmívá zase nám. Jako třeba první den, kdy jsme nastoupili do soudem určené školy.

Che, che, che.

Porážka se chechtala, až se za břicho popadala, protože já a Tommy jsme na sobě museli mít pěkně trapná sáčka s nášivkami soukromé školy Chumley, která se nám skvěla na náprsních kapsách. Taky jsme museli přijít v bílých košilích

a s proužkovanými kravatami. A nejhorší bylo, že jsme museli mít i kalhoty s nažehlenými puky.

Na palubě *Ztracené* jsme hodně často pobíhali v plavkách nebo šortkách. Kalhoty svědí. Zvlášť ty šedé a vlněné. Nechápu, jak to, že se ovce celý den neškrábou na nohách.

Ve škole to pro mě a Tommyho bylo dost krušné, ale Beck a Střela to měly ještě horší. Musely si obléct kostkovanou sukni a blůzku se zřaseným límcem. Správně by měly nosit i kostkované mašličky ve vlasech, ale když se zlostně zadívaly do očí paní, která měla na starost dívčí kolej, ta před nimi kapitulovala.

Zkrátka a dobře, škola byla něco příšerného.

Víte, my Kiddovi jsme jako divočiny z té knihy od Maurice Sendaka, kde divočiny ryčí svým strašlivým rykem a cení své strašlivé zuby. Beck má dokonce rozdivočené vlasy. Já myslím, že mám strašlivé zuby.

Poslat Kiddovy do školy, kde panuje řád, sleduje se docházka a musíte zvedat ruku pokaždé, když potřebujete jít na záchod, je stejné, jako byste všechny tyhle divočiny pochytili a strčili je do klecí v zoo. Žili jsme pro akci a dobrodružství, nebyli jsme nastavení na dodržování pravidel a psaní testů. A věřte mi, že o kolonizaci Nového světa se dozvíte mnohem víc, když plavete kolem potopené španělské galeony a zachraňujete z ní

conquistadorské helmy, než kolik se toho naučíte z učebnice dějepisu.

Nepochybuju, že škola je pro spoustu dětí bezva, ale pro nás to neplatí. Drtí nás na duši, nutí nás trávit čas s učiteli, kteří jsou sice chytrí, ale ani zdaleka s nimi není taková zábava jako s našimi rodiči.

A pak tu byla ještě učitelka McSorleyová, staříčká knihovnice, co Tommyho neustále otravovala kvůli jakési nevrácené knížce, kterou si Tommy prý na jeho čest nikdy nevypůjčil.

„Jsme tady teprve týden,“ řekl jí, když se na něj obořila před ředitelkou. „Vždyť já ještě ani nevím, kde je knihovna.“

„Jmenujete se Thomas Kidd, ne?“

„To jo.“

„Nevypůjčil jste si snad třináctého října roku tisíc devět set osmdesát dva knihu *Největší poklady světa* od sira Waltera Quinna?“

„No, myslím, že ani ne. Já v tom roce ještě ani nebyl na světě.“

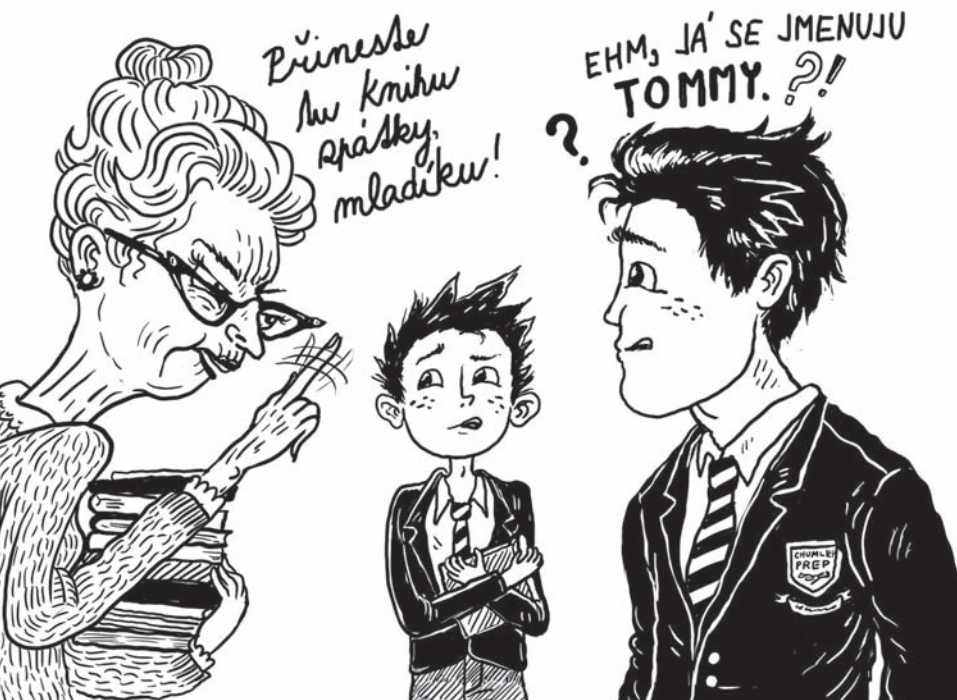
„To tak. Přineste tu knihu zpátky, pane Kidde. Nebo se o této záležitosti zmíním řediteli!“

Když paní McSorleyová oddusala, s Tommym jsme si něco uvědomili: tu knihu si nejspíš vypůjčil *první* Thomas Kidd, náš táta!

„Musel si ji vzít, když tady ještě studoval,“ řekl jsem.

Tommy jen přikývl a do očí se mu vkradl nepřítomný výraz – ještě nepřítomnější než obvykle. (Naši mu říkají Trdlo Tommy, protože vždycky vypadá tak trochu popleteně.)

„Cože?“ vyhrkl. Pak to ještě jednou zopakoval. „Cože?“

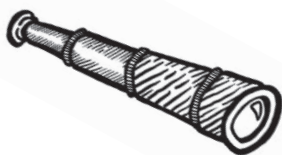
„Co je?“

„No, ta knížka se jmenuje *Největší poklady světa*. A když jsem byl malej, ještě předtím, než jste se narodili vy dva s Beck, táta říkával: ‚Tommy, kdybych někdy našel ty největší poklady na světě, schoval bych je tam, kam se nikdo neodvází podívat – na chlapecké záchody na mojí bývalé soukromé škole.‘“

„Myslíš, že měl na mysli tu knížku?“

„To se dá zjistit jen jedním způsobem. Musíme sehnat Beck a Střelu. Je načase začít hledat poklady i ve městě a pod střechou!“

KAPITOLA 6

Jídlo se v Chumley podávalo v obrovské jídelně, která hodně připomínala jídelnu z filmů o Harrym Potterovi, jen bez všech těch kouzel.

A pořád jsme museli nosit ty pitomé školní uniformy.

Ale večere představovala každý den jedinou možnost, kdy jsme mohli být spolu v jakéms takéms soukromí. Žádní jiní žáci s námi sedět nechtěli – od chvíle, kdy jsme se s Beck pustili do Tirády č. 445 o tom, která vidlička se má použít jako první a kdo si může vzít pečivo z ošatky jako první.

„Neměly byste chuť zapátrat si po pokladu?“

zašeptal Tommy Střele a Beck, zatímco jsme se všichni rýpali v bramborové kaši s hráškem a sekanou.

„Po jakém pokladu?“ zeptala se Beck.

„Jedné knížce!“ vyrazil jsem ze sebe nedočkavě.

„Panejo! Knížce. Hm, úžasný.“ Beck přešla k sarkasmu.

„Je to knížka, o které si myslíme, že si ji táta vypůjčil, když tady studoval,“ vysvětloval jsem přidušeným hlasem. „*Největší poklady světa* od sira Waltera Quinna Tommymu o ní pořád říkal.“

Střela přikývla. „Myslíš to, že kdyby někdy našel ‚největší poklady světa‘, schoval by je tam, kam se nikdo neodvážá podívat?“

„Jo!“ užasl Tommy. „Na chlapecké záchody na–“

„Jeho bývalé soukromé škole,“ dokončila za něj Střela. „Mně říkal to samé.“

„Tohle je to místo,“ vydechla Beck, když se konečně chytila. „Mohlo by to být vodítko!“

A tak jsme se ještě té noci, krátce po dvanácté, všichni čtyři vykradli z pokojů a setkali se v centrální hale, pod tmavou olejomalbou s portrétem Cornelia Chumleyho, nebožtíka s huňatými liscousy, po kterém škola dostala jméno.

„Chlapecké záchody jsou na každém patře,“ zašeptal Tommy, když jsem všem rozdál plánky školy. Každý náš potenciální cíl jsem označil velkým červeným křížkem.

Střela zvedla ruku.

„Ano?“ zeptal se Tommy.

„Můžeme s Beck vstoupit na chlapecké záchody? Není to proti předpisům a navíc strašná nechuťárna?“

„Tím bych se netrápil,“ já na to. „Všichni učitelé a školníci buď spí, nebo šli domů.“

Střela na mě upřela prázdný pohled. „Trápení mi jde ze všeho nejlíp, Bicku.“

„Můžete s Beck počkat venku, než to tam s Bickem prozkoumáme,“ navrhl Tommy.

„Na to zapomeň,“ ohradila se Beck. „Vždycky jsem chtěla vidět, co je na klučičím záchodě. Teda kromě špíny a smradu.“

A tak jsme se všichni čtyři po špičkách vydali nahoru po schodišti k záchodům ve třetím patře. Tommy, Beck a já jsme vešli dovnitř. Střela stála přede dveřmi na hlídce.

Po rychlém průzkumu umyvadel, pisoárů, zásobníků na papírové utěrky a kabelek jsme nic nenašli. Jinak řečeno, nenašli jsme nic, co by se dalo označit za poklad, pokud nemáte slabost pro starodávné rýmovačky vyřezané do dřevěných dveří.

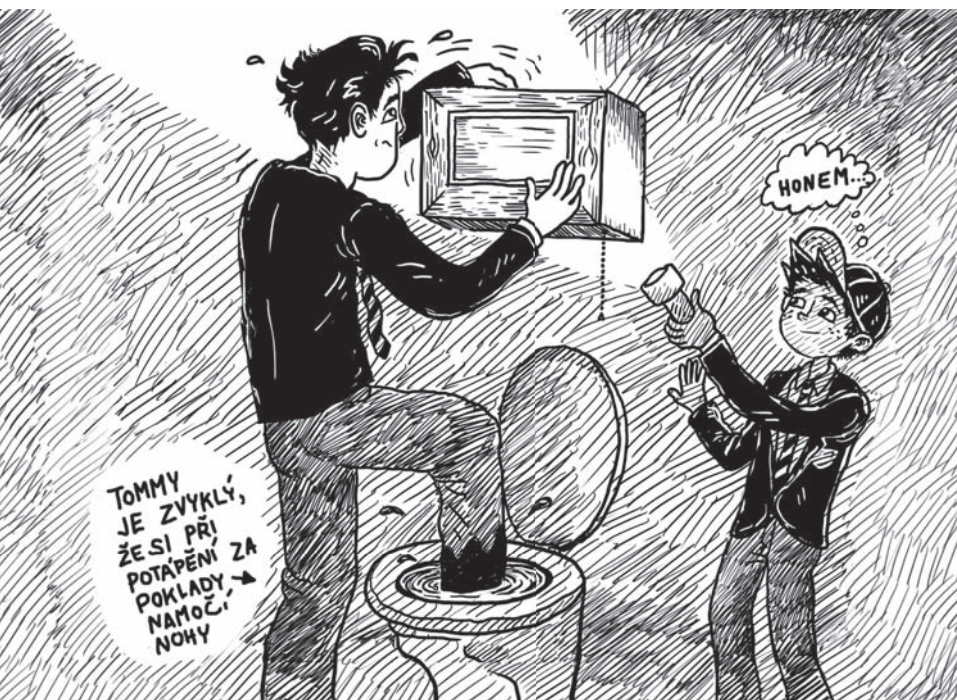
Totéž se opakovalo i ve druhém patře.

Ale v prvním se na nás konečně usmálo štěstí.

KAPITOLA 7

Věřte nevěřte, ale ta nevrácená knížka byla uložena v igelitovém sáčku o objemu nějakých dvou litrů, vecpaném za staromódní nástěnnou splachovací nádržkou v prostřední kabině.

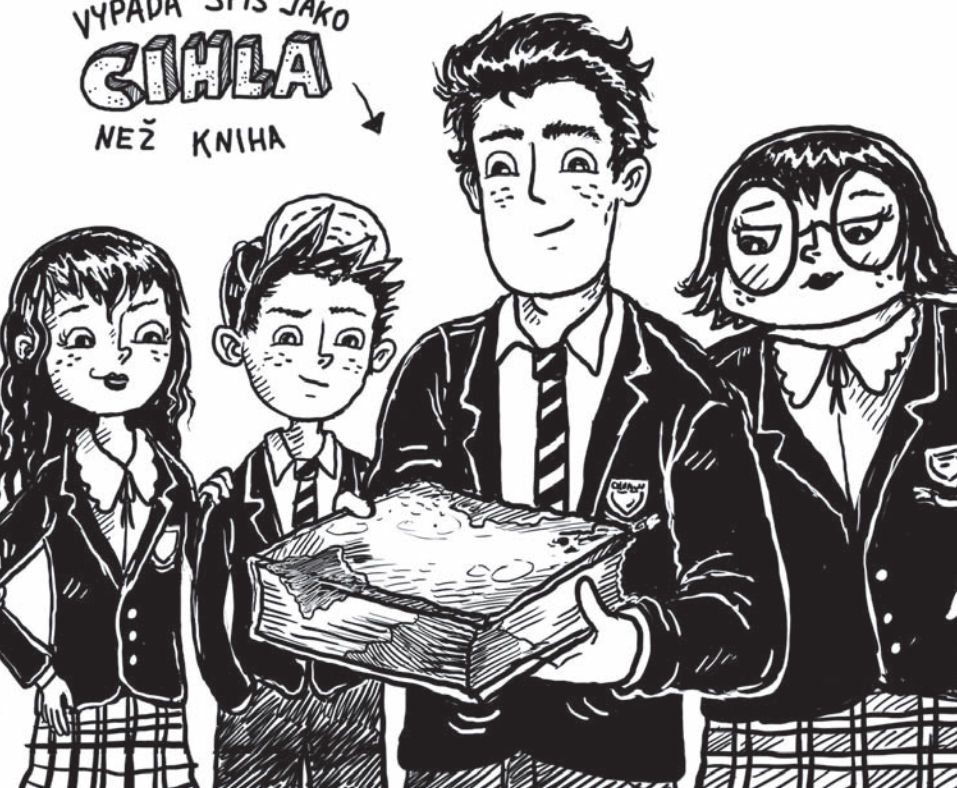

Odnesli jsme balíček s pokladem na chodbu, kde na nás čekala Střela.

„Otevři to!“ naléhala Beck.

Tommy rozevřel uzavíratelný konec sáčku. Kniha uvnitř byla zatuchlá, svráštělá a hnusná. Desítky let vlhkosti ve splachovací nádržce si na papírových stránkách vybraly krutou daň i přesto, že byly uzavřené v plastu. Stránky byly neúprosně slepené.

VYPADÁ SPÍŠ JAKO
CIHLA
NEŽ KNIHA

„Myslím, že škole dlužíme nový výtisk,“ řekl jsem.

„A tohle je co?“ zeptala se Střela a ukázala na zrezivělý starožitný klíček na úzkém koženém řemínku, který vykukoval pod zvlněnou přední deskou.

„Vypadá to jako záložka,“ nadhodila Beck. „Nebo dost hloupá klíčenka.“

Tommymu se ze sevření navlhlé knihy podařilo záložku vytáhnout.

Do vybledlého koženého řemínku byla vyražena tlustá tiskací písmena, která tvořila inspirační motto: ČTENÍ JE KLÍČ KE VŠEM ŽIVOTNÍM POKLADŮM.

„Moc hezký,“ řekl Tommy a podal řemínek Beck, aby si ho mohla taky prohlídnout.

„Jo,“ opáčila. „Tohle táta nejspíš koupil někde v papírnictví, když byl naměkko – nebo mu spíš přeskočilo.“

„Anebo,“ řekl jsem, když jsem záložku od Beck převzal, „by to mohlo být vodítko.“

„K čemu?“

Na chodbě se zničehonic rozsvítila všechna světla.

„K tomu, co byste vy čtyři měli teď dělat místo toho, abyste se uprostřed noci plížili po těchto chodbách: ke čtení!“

Byl to ředitel. A knihovnice.

„No vida!“ zvolala paní McSorleyová a rázně vykročila k Tommymu, aby mu vytrhla knihu z rukou. „Zdá se, že jste našli mého ztraceného Quinna. Pokuta za nevrácené knihy činí v naší knihovně dvacet centů za den. Proto mi teď, Thomasi Kidde, dlužíte...“

Ve snaze vypočítat celkovou sumu naznačovala, že ťuká do kalkulačky.

„Dva tisíce tři sta třicet šest dolarů.“

„No, víte, my jsme ale švorc,“ upozornil ji Tommy.

To už knihovnice ucítila plesnivý papír a pokoušela se knihu otevřít.

„Ta kniha je poškozená! Musíme koupit náhradní výtisk.“

„Připište nám to na účet,“ poznamenala Beck.

„To uděláme,“ ujistil ji ředitel. „A účet pošleme vašemu zákonnému zástupci a správci vašich financí.“

Strýci Timothy.

Tomu úhořovitému špionovi se zrcadlovkami, který měl všechny naše peníze, zatímco my neměli vůbec nic.

Samozřejmě s výjimkou tátovy staré kožené záložky, kterou jsem si stačil strčit do zadní kapsy mých kousavých vlněných kalhot, když paní Mc-Sorleyová předstírala, že ťuká do kalkulačky.

KAPITOLA 8

A bychom dokázali, že nás všechny tyhle potíže, k nimž neustále docházelo, NESRÁŽÍ NA KOLENA, ještě té noci, poté, co nám knihovnice sebrala tátovu tajnou knihu, jsme se všichni čtyři sešli na rychlé rodinné poradě a dohodli se, že musíme začít plánovat naši další *opravdovou* výpravu za pokladem.

Kdepak expedice na školní záchody. Něco epochálního a vzrušujícího, riskantního, co se může bohatě vyplatit.

Mimochodem, kam si myslíte *vy*, že bychom se měli příště vydat?

(A ne, Beck, nestojím tady o odpovědi typu

„hodina matiky“. Moc mi nepomůže ani „daleko, hodně daleko“.)

V každém případě jsme se víceméně soustředili na čtyři velké výnosné podniky. Ano, milujeme archeologii, ale přičiněním falešného strýce Timothyho jsme čelili potížím s takzvanými „peněžními toky“. Prostě jsme potřebovali peníze a potřebovali jsme je co nejdřív, takže jsme si ohledně příští výpravy nemohli vybírat, jak by se nám líbilo. Podle původního plánu jsme měli vyrazit k Dolům krále Šalamouna, ale zdálo se, že se budeme muset poohlédnout i jinde.

Naše čtyři hlavní tipy byly v Africe nebo u ní a vycházely z domněnek a tušení, o kterých se s námi ještě bavili rodiče.

1. Doly krále Šalamouna. Během dlouhého panování moudrého krále Šalamouna v desátém století před naším letopočtem se království Hebrejců topilo v bohatství. Do hlavního města Jeruzaléma se vracely obchodní expedice s náklady všemožných drahocenných kamenů

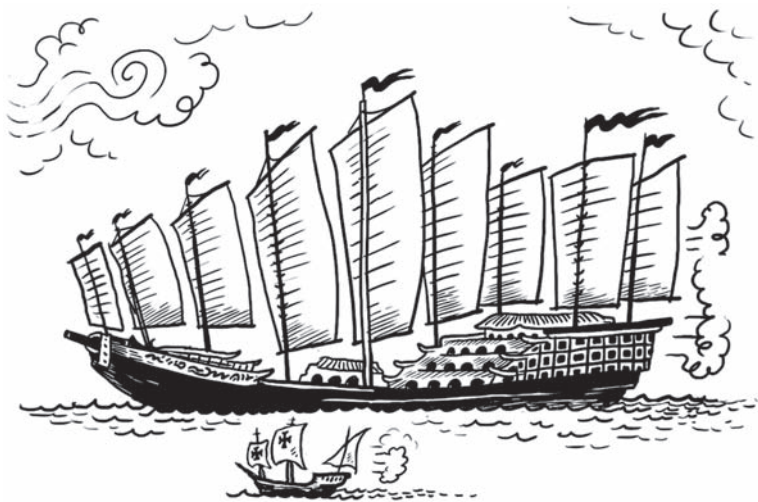
DOUFÁM, ŽE TU MAJÍ SPLAŠENÝ DŮLNÍ VLAK
JAKO V DISNEY WORLDU.

(diamantů a rubínů) z dolů, o nichž kolovaly
zvěsti, že se nachází v samém srdci Afriky!

2. **Krugerovy nezvěstné miliony.** Není tu řeč
o Freddym Kruegerovi z *Noční můry v Elm
Street*. Bájně Krugerovy miliony jsou poklad,
který ukryl Stephanus Johannes Paulus Kru-

ger, chlapík se spoustou jmen, který byl také prezidentem Jihoafrické republiky (Transvaalu) a stál v čele búrského hnutí odporu proti Britům během druhé búrské války (1899-1902). Válka to byla hodně dramatická. Když pan Kruger prchal z Pretorie, vzal si s sebou tunu zlatých slitků. V dnešních cenách by měly hodnotu 243 milionů dolarů. Nikdo je zatím nenašel.

3. Poklady z lodí admirála Čenga Che (dynastie Ming). Počátkem patnáctého století vysla-

LOĎ KRYŠTOFA KOLUMBA BY NA ČÍNSKÉ OBCHODNÍ
LODI VYPADALA JAKO ZÁCHRANNÝ ČLUN! TAHLE PLA-
VIDLA BYLA **OBROVSKÁ** A NALOŽENA' POKLADY.

la čínská dynastie Ming celou flotilu obřích nákladních džunek (každá loď byla dlouhá sto dvacet metrů) na sedm závratných výprav z Nan-tingu do Indie, Arábie a východní Afriky. Jednou, u pobřeží Keni, několik těchto gigantických plavidel přepadli piráti. Čeng Che útok opětoval a piráty porazil – ovšem ještě předtím jedna z jeho obřích gigadžunek, obtěžkaná poklady a dary, skončila jako hromada harampádí na mořském dně.

4. Opuštěný poklad piráta Káněte (La Buse).

Olivier L'Évesque (1688-1730) byl pirát, kterému všichni říkali *La Buse*

(Káně) s odkazem na rychlost a zběsilost (a také nemilosrdnost), s nimiž útočil na své nepřátele. Přes oko se mu navíc táhla bezva jizva. Jako opravdovému káněti. Káně desítky let

SEZNAMTE SE S

KÁNĚTEM.

PŘÍPOMÍNÁ MI BICKA RÁNO TĚSNĚ PO PROBUZENÍ.

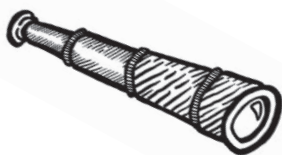
loupil a přepadával lodě u pobřeží Madagaskaru a východní Afriky. Když byl konečně zajat a odsouzen na smrt, stanul před šibenicí se zvláštním náhrdelníkem na krku. Skvěl se na něm čtverec s kryptogramem – sedmnácti řádky tajných šifer. Káně si náhrdelník strhl, hodil ho do davu přihlížejících a křikl: „Najděte můj poklad, vy, kdož tomu porozumíte.“ Lovci pokladů se kořist, kterou nahromadil, snaží objevit dodnes.

Ať jsme se měli rozhodnout pro kterýkoliv z těchto pokladů, věděli jsme, že jednoznačně zamíříme do Afriky, protože jsme se ze všeho nejdříve museli zastavit v Egyptě.

Proč?

Protože právě tam nás poslala máma.

KAPITOLA 9

Tady je vidět, jak neuvěřitelně úžasná je naše máma: I když ji stále věznili únosci na Kypru, našla způsob, jak nám propašovat několik tajných pokynů.

Jak to provedla?

Prostřednictvím dr. Louise Lewise, profesora starověkého blízkovýchodního umění a archeologie na Kolumbijské univerzitě v New Yorku. Pomáhal nám i při našem zatím posledním dobrodružství. Nyní nás vyhledal v Chumley, aby nám sdělil, že se s mámou osobně setkal na Kypru a přiváží nám od ní „přísně tajný vzkaz“!

Dr. Lewis souhlasil, že se s námi setká v sobotu

brzy ráno v Central Parku. Zamířili jsme k lavičkám kolem Kleopatřiny jehly, čtyřstranného obelisku s egyptskými hieroglyfy, který stojí na kopci hned za Metropolitním muzeem umění.

Profesor Lewis, oblečený ve svém typickém pomačkaném tvídovém sportovním saku se záplatami na loktech, krmil holuby drobty, které mu zůstaly v sáčku s máslovými bagely.

„Helemese! Kiddovic mládež. Děkuji, že jste za mnou přišli. Velice rád vás opět vidím.“

„Jak se má máma?“ vyhrkla Střela, která obvykle zdvořilostní fráze vypouští a jde okamžitě k věci.

„Drží se, jak se dá očekávat za situace, kdy je vydána na milost nemilosrdné bandě zbojníků.“

„Ale je v pořádku?“ zeptal jsem se. „Není mrtvá nebo tak?“

„Ne, to ne. Ani zdaleka. Vlastně se na své věz-nitele pořád dívá pěkně zvysoka.“

„Takže vy jste byl u ní na Kypru?“ zeptal se Tommy, který je za všemi ostatními obvykle o stránku dvě pozadu – i když jde třeba o komiks.

„To jsem tedy byl. Její únosci si vyžádali mou přítomnost, jakmile se zmocnili té řecké urny, kterou jste vy sami tak obratně vypátrali. Bezvýhradně jsem podpořil stanovisko, které vaše matka vydala ohledně původu tohoto nesmírně cenného artefaktu.“

„A přesto ji ještě nechtějí pustit?“

Dr. Lewis zavrtěl hlavou. „Obávám se, že ne. Nicméně za služby, které jsem jim poskytl, mi dovolili z Kypru odjet s touhle věcíčkou.“

A ukázal nám tenký flash disk.

„Co na něm je?“

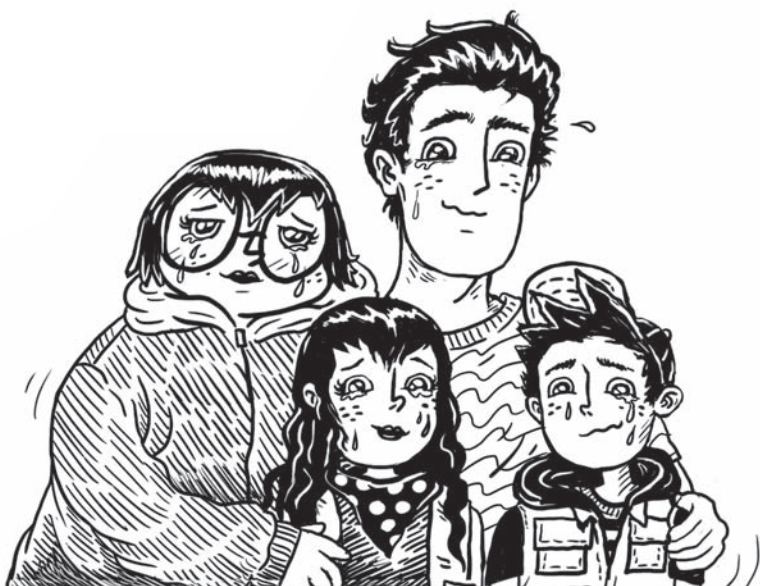
„Videovzkaz. Od vaší matky.“

KAPITOLA 10

Když jsme se spěšně přesunuli zpátky do Chumley, Střela popadla svůj notebook a našli jsme si tichou místnost, kde jsme mohli v soukromí zhlédnout ono tajemné video.

Nebylo příliš dlouhé, zato mimořádně silné a dojemné.

Protože na něm byla naše máma a promlouvala přímo na kameru.

„Ahoj, děti moje.“

Máma se usmála stejně jako vždycky, když nás oslovovala tímhle způsobem.

„Neumím vám říct, jak moc se mi stýská po vás i po vašem tátovi. Doslechla jsem se o té potíži na lodi. Tommy? Dokud se s tátou nevrátíme, přejímáš velení. Vždycky jsi byl statečný kluk. Víme, že nás nezklameš.“

„Nezklamau, mami. Slibuju.“ Tommy pozvedl pravou ruku, jako by skládal slavnostní přísahu.

„Ale, Tommy? Vždycky poslouchej Střelu – moji krásnou, chytrou dceru. Je chytřejší než všichni lidé, se kterými jsem se kdy setkala. A Střela nikdy nezapomene na tu nejdůležitější věc na světě – jak moc miluje svou rodinu.“

Tommy chytil Střelu kolem ramen. Ta se na něj úkosem podívala, ale jeho ruku si na rameni nechala.

„A oba dva dávejte pozor na vaše mladší sourozence. Na moje úžasná dvojčata! Ach, Beck, jak

moc mi chybí tvoje kresbičky! Touhle dobou už jsi nejspíš lepší než Picasso.“

„Skoro,“ zamumlala Beck.

„A Bicku – každou noc před usnutím si pře-
vyprávím některý z tvých příběhů. Vyvolávají mi
úsměv na rtech bez ohledu na to, jak hrozný jsem
měla den. Měl bys je zapsat, aby se z nich každý
mohl těšit stejně jako já.“

Následovala krátká odmlka. Máminy oči ucukly doprava.

„Ach jo. Mí... ehmmm... *hostitelé*... mi právě řekli, abych to trochu urychlila. Takže pozorně poslouchejte, co vám teď řeknu. Jak vidíte, ztratila jsem přehled o čase. Ale chci vás poprosit, abyste jeli navštívit moji tetu Belu Kilgoreovou. Je v Káhiře. A nezapomeňte, děti moje – ať je zima, jaro, léto nebo podzim, moje teta Bela miluje Julia

Caesara a ze všeho nejvíc třináctku. A taky, jestli někde potkáte muže s páskou přes oko a tenkým knírkem, který navíc nosí klobouk francouzské cizinecké legie, okamžitě utečte! Řekněte tetě Bele, aby utekla i ona. Ten chlapík se jmenuje Guy Dubonnet Merck a–“

Před objektiv kamery vkročila jakási nezřetelná postava a zavrčela něco jako: „To stačí, vypněte to.“

Monitor potemněl.

A s ním i můj mozek.

Protože jsem vůbec nic nechápal.

KAPITOLA 11

Co měly znamenat všechny ty nesmysly o tetě Bele, Juliu Caesarovi, třináctce a padouchovi jménem Guy s kloboukem francouzské cizinecké legie a páskou přes oči?

„Tak jo,“ řekla Beck. „To byly jako vážně třesky plesky.“

„Ne, nebyly,“ nesouhlasil jsem, ale určitě jsem neměl náladu na další tirádu. „Co když je teta Bela to samé co *strýc* Timothy?“

„Chceš říct, že je to chlap?“ zeptal se Tommy.

„Ne,“ Beck na to. „Chlap je to individuum s tím divným kloboukem a bez jedné oční bulvy.“

„To jsem nemyslel,“ řekl jsem. „*Strýc* Timothy

je mámin a tátův koordinátor v rámci CIA, že? Co když je *teta* Bela jen další šéf CIA?“

„Ahá,“ usmál se Tommy. „Super. Fakt ti to pálí, Bicku.“

„Díky. A pokud je i Bela Kilgoreová ze CIA, možná že ví, co musíme udělat pro máminu záchranu.“

Střela pokrčila rameny. „Možná. Mimochodem, máma taky přišla o hodinky.“

„Cože?“ vydechl Tommy.

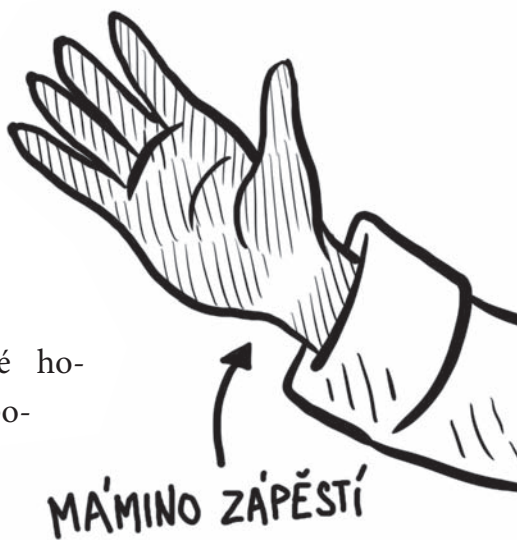
„Když máma říkala, že ‚ztratila přehled o čase‘, všimli jste si jejího pravého zápěstí?“

Všichni jsme zavrtěli hlavou.

„Neměla na ruce svoje hodinky Breitling Super-ocean Heritage.“

„Cože?“ vydechl Tommy. Už podruhé.

„Svoje potápěčské hodinky. Při jejich dopo-

ručené maloobchodní ceně ve výši téměř sedmi tisíc dolarů jí je nejspíš ukradl některý z únosců.“

Střela si se svou fotografickou pamětí nejenže všímá veškerých drobných detailů (jako jsou máminy zmizelé hodinky), ale taky k nim dokáže odrecitovat všechny katalogové informace.

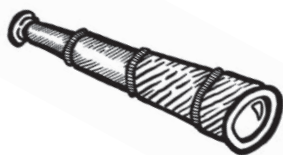
„Musíme do Egypta,“ zašeptal Tommy.

Ano, vůbec poprvé v historii jsme se všichni chystali neuposlechnout přímý pokyn některého z našich rodičů, abychom pilně studovali.

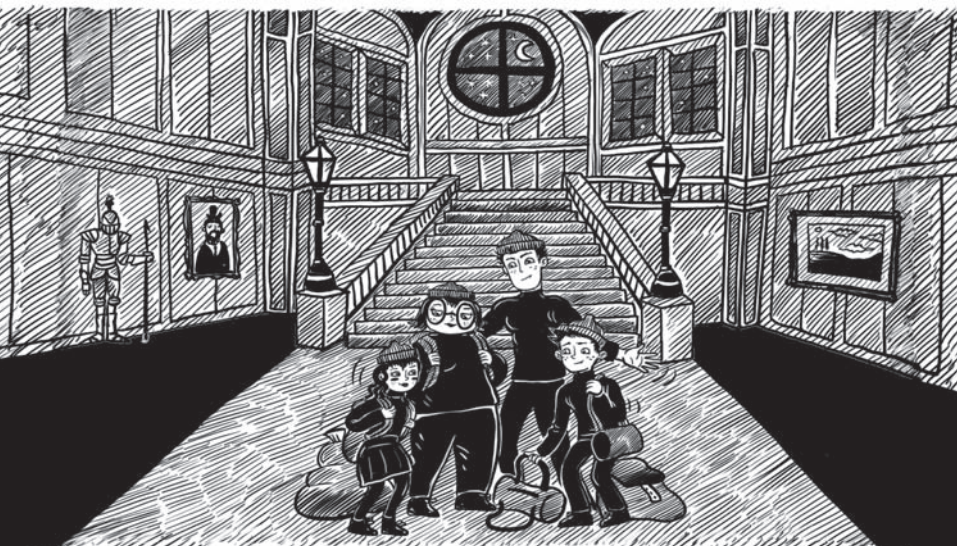
Na domácí úkoly se nikdo z nás nedokázal soustředit.

Vlastně jsme se všichni právě chystali zběhnout ze studií.

KAPITOLA 12

Té noci v nula nula třicet (jak by utrousil každý správný agent, kdyby mluvil o půl jedné v noci) jsme se všichni čtyři sešli pod portrétem Cornelia Chumleyho v centrální hale soukromé školy nesoucí jeho jméno.

JAK BĚHEM JEDNÉ NOCI ZÍSKAT NEOMLUVĚNÉ ABSENCE, CO VYSTAČÍ NA CELÝ ROK.

Každý z nás si narychlo sbalil taktickou výbavu. Já si do batohu nacpal několik kousků oblečení, svůj deník, knížku, kterou jsem zrovna četl, polovinu tyčinky Snickers, dolar padesát v drobných mincích, mámin flash disk a tátův pršiplášť. Beck si zabalila tátovu koženou záložku a kromě ní ještě sadu per a skicář. Tommy si nejspíš napěchoval sportovní tašku přípravky vlasové kosmetiky a tělovým sprejem Axe.

Všichni jsme byli oblečení ve svých nejlepších nenápadných agentských svršcích: výlučně černém oblečení a běžeckých botách s gumovými podrážkami. Beck si dokonce pod oči nanasla černé stíny, takže tak trochu vypadala jako hráčka amerického fotbalu.

„Jste všichni připravení pustit se do akce?“ zeptal se nás Tommy šeptem.

„Já se připravená už narodila,“ odpověděla Beck.

„Já taky,“ přidal jsem se.

„Já vím,“ přisvědčila Beck. „Byla jsem u toho.“

„To je pravda,“ uznal jsem. „Ale já tam byl první.“

„O dvě minuty.“

„Ale první může být jenom jeden, Beck.“

„Což znamená, že jsi i prvotřídní magor, Bicku.“

Už už jsme se měli pustit do Tirády č. 461, když Střela zvedla ruku.

„Ano?“ zeptal se Tommy, náš neohrožený vůdce.

„Kam přesně prcháme?“ zeptala se.

„Do Káhiry v Egyptě.“

Střela nadzvedla obočí. „A kterou linkou metra tam doporučuješ jet?“

„Koukej,“ řekl Tommy. „Všechny detaily domyslíme později. Zrovna teď–“

Nad hlavou nám blikla světla.

„Kampak máte namířeno, mládeži, hm?“

Byl to pan Norby, noční hlídač.

Tommy rychle uvažoval. „No, že by ven?“

„Potřebujeme tužky,“ dodal jsem. „Na zítřejší vyučování, víte?“

A potom jsme vyrazili na útěk.

Ještě že je pan Norby starý – je mu snad devadesát. Hodně sípe a z uší mu rostou chlupy.

Prohnali jsme se kolem něj.

„Stůjte!“ zakřičel. „Tady se neběhá! Běhání je zakázáno...“

Když jsme doběhli k hlavním dveřím, pan Norby už nemohl popadnout dech. Seskákali jsme po schodech před vchodem a vyběhli na newyorský chodník. Čerstvý noční vzduch voněl svobodou! Jenže u chodníku stála jakási černá limuzína. A na dveřích řidiče bylo stažené okénko.

Za volantem seděl nějaký Asiat. „Vraťte se do školy, nezvedená mládeži,“ zamumlal, ačkoliv to mohlo být i: „Vraťte se do školy, na tom nám záleží.“

CHUMLEYHO ŠKOLA

POČKEJ!

HRRMF!
HRRMF!

Vašemu strýci Timothymu se rozhodně nebude líbit,“ pokračoval, „jestli Chumley opustíte ještě před koncem pololetí.“

„Vážně?“ podivil se Tommy. „Tak to padáme na sto procent!“

A po chodníku jsme vyrazili ještě větší rychlostí a limuzínu nechali vězet v newyorském provozu.

Nikoho z nás nijak extra nezajímalo, co si strýc Timothy myslí o našem počínání. Mnohem víc nás zajímalo, jak najdeme tetu Belu Kilgoreovou (ať to byl kdokoliv) a zachráníme mámu!

KAPITOLA 13

Následujícího dne jsme si uvědomili: plánování našeho Velkého útěku jsme měli věnovat trochu víc času.

Třeba jenom deset minut.

Protože prchat z Chumley pouze s několika kusy oblečení, hrstkou osobních věcí a zanedbatelným množstvím peněz není ten nejchytřejší způsob, jak přežít v New Yorku, jednom z nejdražších měst na světě.

A aby toho nebylo málo, nemohli jsme ani zavolat profesoru Lewisovi, našemu jedinému příteli v celém městě, abychom ho poprosili o dočasné ubytování. Nemohli jsme totiž tušit, jestli nás nepošle zpátky do Chumley.

A tak jsme bezcílně bloudili ulicemi Manhattanu a na konci celého toho příšerného dne se prodírali davy před hlavním newyorským nádražím Grand Central Terminal. Doufali jsme, že schrastíme dost drobných, abychom si mohli koupit jeden velký slaný preclík, který bychom si pak rozdělili k večeři.

Zatímco jsme se pokoušeli vysomrovat potřebnou částku, zahlédl jsem tu černou limuzínu, která parkovala před vchodem do naší školy.

Auto se pomalu šinulo po Čtyřicáté druhé ulici. Na straně řidiče bylo spuštěné okénko, a já tak opět zahlédl řidičovu tvář.

„Vidíte?“ obrátil jsem se na své sourozence.
„To je on!“

„Ten chlápek z Asie?“ zeptal se Tommy.

„Jo,“ přisvědčila Střela. „Soudě podle rysů jeho obličeje pochází nejspíš z jižních provincií Číny.“

„Schovejte se!“ křikl Tommy.

Tommy, Beck a já jsme skočili za muže, který se na chodníku procházel s cedulí inzerující PŘÁTELSKÉ MASÁŽE CHODIDEL.

Střela se vrhla za vozík s hot dogy.

Auto se dál sunulo po ulici.

Zvládli jsme to. Kamarád strýce Timothyho si nás nevšiml. A Střele se navíc nějakým záhadným způsobem podařilo získat hot dog se všemi přílohami.

„Spadl na chodník a málem přistál v psím ležnu,“ vysvětlovala,

zatímco si pořádně odkousla. „Prodavač mi řekl, že si ho můžu vzít. Zadarmo.“

Myslel jsem, že se nám z něj bude zvedat žaludek, ale na to jsme měli příliš velký hlad.

„Ležel na zemi víc než pět vteřin?“ zeptal se Tommy.

„Ne,“ řekla Střela.

„Tak se do něj pustíme.“

Já osobně si myslím, že tohle pravidlo pěti vteřin venku neplatí – a rozhodně ne, když se pohybujete po newyorských ulicích.

Ale naše chování jen ilustruje, jak hluboko jsme klesli a jak zoufalí jsme byli po jednom jediném dnu.

Špinavý hot dog jsme si rozdělili na čtyři sous-
ta a řekli si, že je to naše večere.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.